

keresi a vitorlát

montázs Ladik Katalin verseiből

a homályos folyosó mélyén
növekedni fog az égbolt egyre vakítóbb lesz
a művészet intuitív fölfogása
vérző varrodoboz csak rá kell nézni

mert nem akarok műtárgy lenni
de nehéz állhatatosan a középben maradni
nedves utazótáskából kirohan vadul
a művészettörténeti figura aki benne van a tripben

marad a csúszós árnyék
egy pohár kellemes költészet
remegett ha ráleheltek
a személyiség halála után

*

ott észleli ahol van
az élettelen szürke égen
egy cukorkás dobozban
a főbelőtt sirályokat

mit akar ez a ritkuló idő?
van levegőd?
tükrök mélyén keresem fogaidat
talpig csillagos sapkában

ez a táguló fekete négyzet
boldog volt állkapcsa égbe kiáltott
fekete széttárt esőkabátja nő egyre
keresi a főbelőtt vitorlát

kőpadnak döntött házfalon

ott a kőpadnak döntött házfalon
az összpontosított figyelem fókuszában
kókuszpálma
árnya

akkor ez trópusi vidék?
maga a pálma miért nincs jelen?
korábbi létből származó
karmikus visszahatás a ház?

azon a kőpadon ült régen valaki?
a házfal árnya
a pálmafa hiányára vetül
a gyümölcs gömbölyded kőmagja kemény

a távollét gyümölcse beérik
vastag a réteg a héj belső falán
a házfalra az ok és a tett gyümölcse
árnya vetül

a kőpadnak támasztja hátát a ház